

[Victor Pürschel.]

enkelte uheldige Undtagelser, men dette er ikke tilstrækkeligt til at retfærdiggøre en almindelig Etikettering af den Art.

Efter min Opfattelse er det, som Dommerne har kæmpet og kæmper for, dette at bevare deres relative — for mere er der jo ikke Tale om — Uafhængighed af de skiftende Magthavere i Staten, og det er en slet Gerning, der gøres af dem, som søger at undergrave Tilliden til Dommerne og til Domstolene. Der bestaar en Vekselvirkning mellem den Uafhængighedsfølelse, Dommeren har, og hans Evne til at dømme, og saa den Stilling, som man giver Dommeren i den offentlige Mening. Viser man Dommeren Tillid, saa bliver det en Æressag for ham at vise sig denne Tillid værdig, og han vil uden at skele til højre eller venstre kunne afsige den Dom, som han nu anser for Ret at være. Men skal han, hver Gang han afsiger en Dom, skele efter, om denne Dom nu ogsaa kan holde for en mere eller mindre politisk paavirket Afgørelse, ja, saa bliver det ikke til Gavn for den retfærdige Afgørelse af Sagerne.

Og det kan ikke nægtes, at Appelretten i denne Henseende frembyder en vis Fare ved den Indflydelse, Administrationen har paa Domstolens Sammensætning. Mange vil befrygte — og de vil jo ogsaa have visse Holdepunkter for denne Frygt —, at Regeringen, inden den udnævner Doms mænd, vil sikre sig, at de ikke er politisk misliebige. Ministeren har lige udstedt et Cirkulære om, at Doms mænd ikke maa afhøres om deres politiske Indstilling. Allerede dette, at det er nødvendigt at sige noget saadant, tyder paa, at man har været inde paa gale Veje, og her er der det at bemærke med Hensyn til Udvalget af Medlemmerne af denne Ret, at dem behøver man jo ikke at spørge om deres Overbevisning, man kan kende den i Forvejen. Udvalget er jo meget stort, og Ministeren vælger fuldkommen frit, der er ingen indstillende Myndighed, Ministeren vælger blandt alle dem, der har fungeret som Meddomsmænd. Og saa har man jo Lov til at mene — i hvert Fald vil mange mene det —, at man ikke skal føle sig helt sikker paa, at man ikke vil foretrække de Folk, hvis politiske Overbevisning er i Orden.

Denne Kærlighed til dem, der har den politiske Overbevisning i Orden, gør sig gældende ved i hvert Fald en meget lang Række af Udnævnelser paa Administrationens Omraade — jeg tænker ikke her særlig paa Justitsministeriets Omraade. (Justitsministeren [Steincke]: Det er ogsaa

svært!)... Jeg sagde, at jeg tænker ikke særlig paa Justitsministeriets Omraade, og dermed er det sagt saaledes, som det skal siges, og det tiltrænger ingen Forbedring fra den højtærede Justitsministers Side. Ethvert Forsøg paa gennem Lovens Ord at sikre imod noget saadant, vil efter min Mening være forgæves, det vil ikke være til at formulere i en Lov. Og naar man nu skal til at vælge Sagførererne, som skal være Medlemmer af denne Ret, mon saa ikke de Sagførere, der har den rette politiske Indstilling, vil have en større Chance end de andre? Det er jeg tilbøjelig til at tro.

Men hvad man nu mener eller ikke mener om dette, saa er det i hvert Fald en Kendsgerning, at denne Domstol med den Sammensætning, den har faaet, ikke har vundet Tillid hos Dommerne. Og derom hedder det jo i Motiverne til Lovforslaget, at for et Organ, der skal udøve Disciplinærmyndighed, maa det erkendes at være af afgørende Betydning, at det indrettes saaledes, at det — foruden udadtil — ogsaa kan mødes med Tillid af de Personer, der er underkastet dets Myndighed. Det var en fuldkommen rigtig Betragtning, der derved blev gjort gældende. Jeg pegede paa den allerede ved første Behandling. Dommerforeningen har peget paa det nu og sagt, at den Ret, man her har skabt, er saa langt fra at have Dommernes Tillid, at den i Virkeligheden har det stik modsatte. Og saa spørger man ganske naturligt: Hvad betyder saa disse smukke Ord i Motiverne til Lovforslaget? Er det andet end nogle smukke Ord, og i det Øjeblik det viser sig, at de ikke rigtig kan harmonere med det, man tilstræber, saa ser man bort fra dem.

Jeg har med disse Bemærkninger næret mig Realiteten i Forslaget, den ene Afdeling af Retten. Men lad mig, inden jeg gaar videre, sige et Par Ord om Rettens Titel, Rettens Navn. Appelret hedder den, og det er jo fuldkommen misvisende. Vi har her i Landet Underretter, Landsretter, Sø- og Handelsretten og Højesteret, og nu faar vi en eller rettere to Appelretter. En Lægmand vilde jo være fristet til heraf at slutte, at derved, hvor man skulde hen med en Appelsag, var til Appelretten. Det er helt galt, det er skudt helt forbi, den skal alle andre Steder hen end til Appelretten. De Sager, der skal for Appelretten, er ikke i almindelig Forstand Appelsager. Det fæles for dem er, at det er Sager, hvori man fører Klage. Nu kan man naturligvis sige: Ja, men det gør man ogsaa, naar man appellerer en Dom. Paa en vis Maade fører man naturligvis Klage over den, men her klages alligevel